

at ingen berettiget interesse bliver krænket, altid ske efter indhentet erklæring fra de nærmest interesserede erhvervsorganisationer.

Endvidere kan indenrigsministeren give regler om *indholdet af de enkelte levnedsmidler* samt om, hvorledes de skal være *mærkede*, og under hvilke betegnelser de må forhandles. Også disse regler kan kun udfærdiges, efter at erhvervene har haft lejlighed til at udtale sig.

Tilsynet skal efter lovens kapitel III udøves af de myndigheder, som allerede under den nuværende lovgivning har denne opgave. Tilsynets opgave er at kontrollere, at alle led af levnedsmiddelvirkksomheden foregår under betryggende former i sundhedsmæssig og hygiejnisk henseende, og at varen udbydes til publikum på ærlig og hæderlig måde.

Kapitel IV indeholder straffe- og ikrafttrædelsesbestemmelser. Det bestemmes heri, at loven træder i kraft 1. januar 1951.

I folketingsudvalgets betænkning udtales bl. a.:

„Under udvalgets drøftelse af lovforslagets enkeltheder er bestemmelserne om *udtagelse af prøver* samt om *stadehandelen* blevet underkastet særlig drøftelse.

Vedrørende stadehandelen er der rejst spørgsmål om, hvorvidt lovforslaget skulle fastsætte, at indenrigsministeren *skal* udstede bestemmelser om formerne for denne handel. Udvalget har afstået herfra og sluttet sig til bestemmelserne i den forelagte form, idet man dels går ud fra, at kommunerne optager sådanne bestemmelser i sundhedsvedtægten, hvor forholdene skønnes at nødvendiggøre dette, og dels nærer forvisning om, at indenrigsministeren vil benytte sig af den i lovforslaget givne hjemmel til at fastsætte sådanne bestemmelser i tilfælde, hvor en sundhedsmæssig forsvarlig handel med levnedsmidler ikke på anden måde kan blive sikret.

Såfremt der udtages prøver af levnedsmidler i et sådant omfang, at det påfører den erhvervsdrivende tab af betydning, mener udvalget, at der bør ydes normal betaling for varen, medmindre den giver anledning til påtale.“